

Skridt — og desværre et ret væsentligt Skridt — henimod det at lade Forsvaret forfalde her i Landet. Jeg skal komme tilbage til dette Spørgsmaal, men jeg skal nu vende mig til, hvad det ærede Medlem udtalte over for Højrepartiet og dets Stilling til denne Sag. Det ærede Medlem mente at kunne udtale, at han og hans Parti, den Del af Befolkningen, der i det hele taget ikke havde været særlig villig til, særlig begejstret for at føre Forsvars-sagen frem, af os andre blev betragtet som Pariaer, som Landsforrædere, og jeg ved ikke hvad, og i saa Henseende oplæste han et Digt. Ja, jeg vil min Tro ikke forsvare det Digt, det kunde aldrig falde mig ind; men jeg vil dog sige, at hvis det ærede Medlem vil læse det Digt igennem en Gang til, vil han maaske komme til, at han vil kunne sige, at den vedkommende Digter, Poet, eller hvad man nu vil kalde ham, har erklæret de Herrer for højst ukloge, men ikke, at han har erklæret dem for en Landsforræderbande. Han har sagt, at de bare dem saa uklogt ad, at de ikke kunde gøre det værre, om de saa vare en Landsforræderbande. Det er altsaa en Beskyldning for en overordentlig stor Grad af — tør jeg bruge det Ord — Dumhed, men det er ikke en Beskyldning for Landsforræderi. Nej, de Herrer maa undskylde, i Kamp-aarene fremkom der fra den anden Side Ytringer, for Eksempel i det daværende „Morgenblad“ — nu eksisterer det jo ikke længere — ogsaa fra de Herrer daværende Fører, Hr. Berg, hvori de Herrer beskyldte os andre baade for at være Tyskere, Landsforrædere, og jeg ved ikke hvad. Disse gamle Skader kunde vi maaske derfor fornuftigvis lade ligge og sige, at i Kampens Hede er der brugt urimelige og dumme Udtryk fra begge Sider, og det er vist ikke værd at grave for dybt op igen. Men naar det ærede Medlem dernæst sagde, at Begyndelsen til hele Ulykken, til Forsvarssagens Forkvakling, var at søge deri, at det af dette Tings Flertal i sin Tid gjorde Tilbud om at anvende 30 Millioner Kr. til Landets Forsvar ikke var blevet modtaget, saa maa jeg sige, at den Skildring, det ærede Medlem gav af de Forhandlinger, der i Aarene 1874—75 og 1875—76 gik for sig, ikke var

rigtig. Det er ganske vist, at der fra Venstres Side blev tilbudt 30 Millioner Kr. Men for det første blev det forlangt, at en stor Del af disse 30 Millioner — 4—5 Millioner tror jeg — skulde bruges til saakaldte „flydende Forter“ her uden for Kjøbenhavn, medens Regeringen og alle de sagkyndige paa en nær mente, at der var intet andet at gjøre, naar Kjøbenhavn skulde forsvares paa Søsiden, end at udvikle den bestaaende Søbefæstning og gøre den saa god som mulig. Og dernæst blev der stillet den Fordring, at der skulde indføres en Indkomst- og Formueskat og vel at mærke saaledes, at ikke en eneste Øre af de 30 Millioner maatte udbetales, før man var bleven enig herom. Og saa sagde det ærede Medlem, at paa disse rimelige og naturlige Vilkaar vilde Højrepartiet ikke gaa ind. Men dette er kun delvis rigtigt. Jeg sad selv den Gang i dette Udvalg, og foruden mig sad der fra Højres Side afdøde General Thomsen, afdøde General Tvermoes, Departementschef Gad, Statsrevisor Dinesen og — jeg kan ikke huske flere i dette Øjeblik. Vi udtalte i den afgivne Betænkning, at vi vilde være enige med de Herrer om, at der skulde indføres en Indkomst- og Formueskat, men at vi ikke vilde gaa med til, at der intet maatte udbetales, før Enighed herom var fremkommen. Men for at vise, at vi vilde være villige til at lade Indkomstskatten, saa vidt ske kunde, være med til at betale disse Udgifter, saa erklærede vi os villige til at gaa ind paa, at der efter Lov af 1870, der, som bekendt, efter sit Indhold kunde bruges en Gang til, skulde indføres en Indkomstskat, som skulde vare i 2 Aar og bringe saa og saa mange Millioner til Veje, og i den Tid erklærede vi os villige til at arbejde sammen med de Herrer for at faa gennemført en Indkomst- og Formueskat. Det var nu herved, men selv i Landstinget erklærede Flertallet, at ganske vist kunde det heller ikke gaa ind paa at vente med Forsvarsforanstaltningerne, til man maaske en Gang i Fremtiden kunde blive enig om en saadan Skat, men at det dog var villigt til i Princippet at anerkende, at en saadan Skat burde indføres. Det kan man læse sig til i Tillæg B: til Rigsdagstidenden for 1875—76. Hvis Folke-